

Jeper

11 november 2007

Remembrance Day

Programma

- 08u45** Herdenkingshulde op de Franse militaire begraafplaats Saint-Charles de Potyze in Ieper.
- 09u30** Koffie in café-restaurant Kom II Foo, Tempelstraat 7 in Ieper.
- 10u15** Vertrek via de Grote Markt naar de Menenpoort.
- 10u20** Vertrek "Poppy Parade" naar de Menenpoort
- 10u30** Vertrek optocht met de Koninklijke Harmonie "Ypriana"
- 11u00** Speciale Last Post plechtigheid onder de Menenpoort, opgeluisterd door het Sint-Niklaas mannenkoor en the Choir of Holy Trinity uit Dartford (UK).
- 12u15** We wandelen van de Menenpoort via de vestingroute naar Ramparts Cemetery aan de Rijselpoort.
- 13u15** Lunch in Kom II Foo.
- 14u00** Bezoek aan Essex Farm Cemetery, de Kanaalsite John Mc Crae en het gedenkteken voor de 49ste (West Riding) Divisie, Boezinge.
- 16u00** Terugkeer naar de kathedraal van Ieper.
- 16u30** Herdenkingsconcert in de Sint-Maartenskathedraal, Ieper.
- "The Great War Remembered"**
- 18u30** Wandeling in en rond de sfeervol verlichte Lakenhalle.
- Drink in een café op de Grote Markt.
- 20u00** Speciale Last Post plechtigheid onder de Menenpoort.

Bij regenweer vervalt het namiddagprogramma en bezoeken we van 14u00 tot 16u00 het "In Flanders Fields"-museum in de Lakenhallen.

De Grote Oorlog

De Eerste Wereldoorlog duurde voor België van 4 augustus 1914 tot 11 november 1918. Het was het eerste conflict waar naties van alle continenten direct of indirect bij betrokken waren. Hij bracht vooral voor Europa zoveel vernieling en zulke enorme aantallen doden met zich mee dat de overlevenden hem de "Grote Oorlog" noemden.

Eén van de belangrijkste slagvelden was het westelijk front, een smalle strook waar in de herfst van 1914 de stormloop van het Duitse leger was vastgelopen en de legers zich in diepe loopgraven hadden ingegraven. Van de Noordzee in België, over Frankrijk tot de Zwitserse grens strekte zich een net van loopgraven uit. Aan de ene kant stonden Belgische, Britse en Franse soldaten, aan de andere kant hielden Duitse troepen de wacht.

Vier jaar lang bestookten ze elkaar met artillerie en lanceerden de bevelhebbers van beide kampen grote offensieven. Die eisten duizenden levens maar leverden geen definitieve overwinning op. Tot eind 1918 verschoof het front nooit meer dan enkele kilometers. Dat front, van Nieuwpoort over Diksmuide, Ieper, Mesen naar de Franse grens, vormde bij Ieper een uitstulping in de Duitse linies: de fameuze **Ypres-Salient** of Ieperboog.

Eind 1918 bleef er van de oude stad Ieper slechts een puinhoop over. Na vier jaar oorlog stond er geen muur meer recht en een man te paard kon onbelemmerd over de stad heen kijken. Maar de inwoners kwamen terug en begonnen vol moed aan de heropbouw. Ieper herrees als een feniks uit zijn as.

Na meer dan 90 jaar zijn in de frontstreek nog altijd de sporen van de oorlog overal in het landschap aanwezig: begraafplaatsen, bunkers, monumenten, hier en daar nog een oude loopgraaf, bomkrater of mijntrechter. Getuigenissen van de wreedheid van de oorlog, van de helse omstandigheden waarin de soldaten leefden en stierven.

Al roepen sommige monumenten vooral een beeld op van onversaagd heldendom, de belangrijkste boodschap blijft toch een stille maar volgehouden roep om vrede. Daarom moeten deze oude merktekens bewaard blijven en moeten jonge mensen er kennis mee maken, om de boodschap door te geven aan volgende generaties.

Op vandaag wil de Westhoek met het **In Flanders Fields** museum in Ieper, de IJzertoren in Diksmuide, de talloze Belgische, Britse, Duitse en Franse militaire begraafplaatsen, oorlogsmonumenten en sites een vredesboodschap uitdragen over de gehele wereld.

11 november wordt in Ieper als **Remembrance Day** heel sterk herdacht, onder andere met de **Poppy Parade**, de optocht van de Saint George's Memorial Church naar de Menenpoort. De **poppies** of klaprozen werden het symbool voor het front **in Flanders Fields**...

De Franse militaire begraafplaats

Saint-Charles de Potyze

Dit is één van de twee Franse militaire begraafplaatsen in de Westhoek, de tweede is een massagraf op de Kemmelberg. Het is ook de grootste Franse militaire begraafplaats van Vlaanderen. De begraafplaats werd pas op 20 oktober 1922 ingehuldigd. De meeste bijgezette oorlogsslachtoffers stierven tussen oktober 1914 en april 1915.

Vermoedelijk liggen hier 4.171 Franse militaire begraven:

- 3.547 doden in individuele, dubbele en collectieve graven,
- 609 doden in een 'Ossuaire',
- 15 recente graven met stoffelijke overschotten die door de 'diggers' gevonden werden tijdens hun werk op de Ieperse industriezone langsheen het kanaal Ieper-IJzer.

Een calvariekruis met beeldengroep ter nagedachtenis van de Franse militaire slachtoffers werd op 18 mei 1947 op initiatief van het Comité d'Entente des Amis Combattants d'Ypres opgericht. Vooraan ligt een dode soldaat, vóór het kruis staan drie treurende vrouwen. Op een sokkel staan Maria en Johannes ter ondersteuning van de gekruisigde Christus.

De enige andere Franse militaire begraafplaats in Vlaanderen bevindt zich in Machelen-aan-de-Leie en telt 766 graven van gesneuvelden uit het eindoffensief.

De Menenpoort

De Menenpoort is één van de bekendste monumenten van de Eerste Wereldoorlog. De poort werd door de Britse architect Sir Reginald Blomfield ontworpen als een klassieke triomfboog op de plaats van de vroegere doorgang doorheen de stadsomwalling richting Menen.

Tijdens de Eerste Wereldoorlog was de Menin Gate niet meer dan een doorgang in de vestingen, geflankeerd door de beelden van twee leeuwen die het stadswapen vasthielden. Deze zwaar beschadigde, maar intussen gerestaureerde leeuwen werden in 1936 aan Australië geschonken, waar ze nu het graf van de Onbekende Soldaat sieren in het Australian War Memorial in Canberra. Omdat langs de Menenpoort duizenden Britten naar het front optrokken, werd het de uitverkoren plek om het meest prestigieuze Britse monument te bouwen.

Omwille van zijn ontstaansgeschiedenis - monument ter herinnering aan wapenfeiten, maar ook monument ter nagedachtenis van de vermisten – heeft de Menenpoort een ietwat dubbel karakter: zowel triomfantelijk (uitzicht als triomfboog, leeuw op oostzijde) als piëteitsvol (de namenlijsten, de sarcofaag op de westzijde). Daardoor kan iedereen er de interpretatie aan geven die hij of zij wil. De Menenpoort groeide binnen de kortste keren uit tot een bedevaartsoord voor al wie een familielid in de Salient verloren had.

Het grootse monument werd ingehuldigd op 24 juli 1927 in aanwezigheid van de Belgische koning Albert I en de Britse veldmaarschalk Plumer. Tijdens de openingsceremonie speelden klaroenblazers van de Somerset Light Infantry voor het eerst de Last Post. Dat maakte sterke indruk op de Ieperse politiecommissaris Pierre Vandenbraambussche en hij vatte het plan op om een ceremonie met een meer permanent karakter op te zetten.

- 4 -

De Last Post werd nog twee maanden lang na de inhuldiging gespeeld en vanaf 1 juli 1928 werd het een dagelijkse gewoonte. Sindsdien heeft de Last Post iedere avond weerklonken, of er nu weinig of geen volk was, ondanks hittegolf, sneeuwstorm of zwaar onweer. Enige onderbrekingen in deze lijst waren de periodes van 1 oktober 1928 tot 1 mei 1929 en tijdens de bezetting gedurende de Tweede Wereldoorlog. Maar op de dag zelf van de Bevrijding reeds werd de traditie hernomen.

Op de stenen platen van de panelen binnenin de Menenpoort, tegen de muren van de trappen en onder de galerijen, zijn ongeveer 55.000 namen gebeiteld van vermisten en niet-geïdentificeerde gesneuvelden vóór 15 augustus 1917. De namen van de andere vermisten werden gebeiteld in de muren van het Tyne Cot Cemetery in Passendale.

The Last Post Association

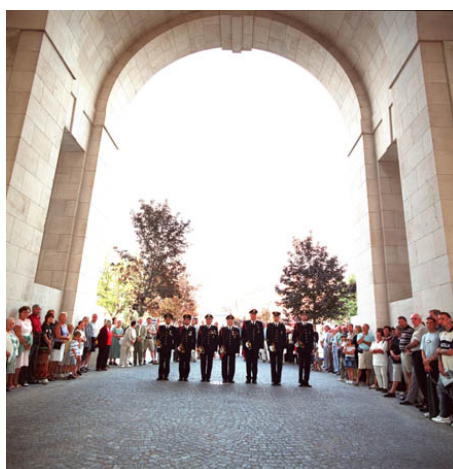

Sinds 1928 wordt iedere avond, precies om acht uur, de Last Post geblazen onder de Menenpoort in Ieper. Dit dagelijks eerbetoon, uitgevoerd door klaroenspelers van de Stedelijke Brandweer, houdt de herinnering levend aan de soldaten van het Britse Keizerrijk die streden en sneuvelden in de Ieperboog tijdens de Eerste Wereldoorlog.

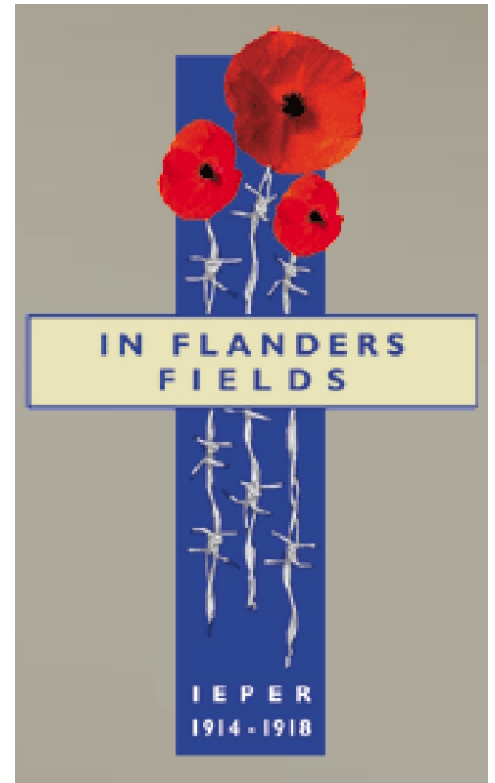
Toen de initiatiefnemer, politiecommissaris Pierre Vandenbraambussche, mensen zocht die de Last Post wilden blazen, vond hij gehoor bij de Ieperse brandweer. Nog altijd zijn het brandweermannen die in uniform de ceremonie gestalte geven. De klaroenen zijn eigendom van de Last Post Association. Eén van de instrumenten kreeg de vereniging cadeau van een oudstrijder uit Liverpool die met de voetbalpronostiek een pak geld had gewonnen. Twee andere klaroenen deden dienst in de loopgrachten tijdens de 'Grote Oorlog'.

In 1930 werd het Last Post Committee opgericht: een onafhankelijke vereniging die tot belangrijkste doel heeft de dagelijkse Last Post ceremonie in ere te houden. In de vele jaren sinds haar instelling hebben talrijke binnen- en buitenlandse prominenten de Last Post bijgewoond. Onder hen zijn onder meer alle Belgische koningen sinds de Eerste Wereldoorlog, verschillende leden van de Britse koninklijke familie, oud-president George Bush Sr. van de Verenigde Staten, Paus Johannes-Paulus II en Moeder Theresa.

De eerste Last Post dateert van 1 juli 1928. Er waren slechts twee onderbrekingen: een korte van 1 oktober 1928 tot 1 mei 1929 en een lange tijdens de Duitse bezetting van 20 mei 1940 tot 6 september 1944.

Het In Flanders Fields museum

In Flanders Fields museum

Lakenhallen

Grote Markt 34
8900 Ieper

Telefoon: 057/23 92 20
Fax: 057/23 92 75

E-mail: flandersfields@ieper.be

Website: <http://www.inlandersfields.be>

Het geheugen van de toekomst

Het *In Flanders Fields* museum wil zijn bezoekers confronteren met het verleden, maar ook met het heden. Met het verhaal van één bepaalde oorlog op één bepaalde plaats, de Eerste Wereldoorlog in de Westhoek, maar ook met het universele thema van de oorlog, die nog altijd en overal woedt.

Met de officiële feiten, data en getallen, maar ook en vooral met de persoonlijke getuigenissen van honderden gewone mensen. Het *In Flanders Fields* museum is een oorlogsmuseum met een vredesboodschap. Het herbergt het geheugen van de toekomst.

Herinner. Herleef.

Het *In Flanders Fields* museum is ook een modern, levend museum met tal van invalshoeken, zowel chronologisch als thematisch. Interactieve kiosken diepen bepaalde thema's verder uit. Historische en objectenkiosken bieden interessante randinformatie bij specifieke gebeurtenissen en voorwerpen. Op personenkiosken her(be)leeft elke bezoeker het unieke verhaal van een ooggetuige.

Audiovisuele evocaties van No Man's Land en een veldhospitaal overweldigen de zintuigen en emoties.

Documenten en maquettes, wapens en gebruiksvoorwerpen maken de oorlog pijnlijk tastbaar. Residerend kunstenaars zorgen voor een hedendaagse artistieke kijk op het fenomeen oorlog. Kleine en grote tijdelijke tentoonstellingen, zoals **dead.lines**, **Vluchten voor de oorlog** en **De Laatste Getuige: Het oorlogslandschap van de Ieperboog**, voegen regelmatig een extra dimensie toe aan de vaste opstelling. Ten slotte onderhoudt het In Flanders Fields museum ook een sterke band met de talloze sites in de frontstreek, onder de noemer "Het museum binnen en buiten".

Bron: <http://www.inflandersfields.be>

STAD IEPER

vredesstad

- 8 -

11 november 2007 – Ieper, Remembrance Day

De Vestingroute

De vestingen van Ieper zijn de best bewaarde van ons land. Hun verhaal begint tien eeuwen geleden, toen de stad ontstond aan de oevers van de Ieperlee.

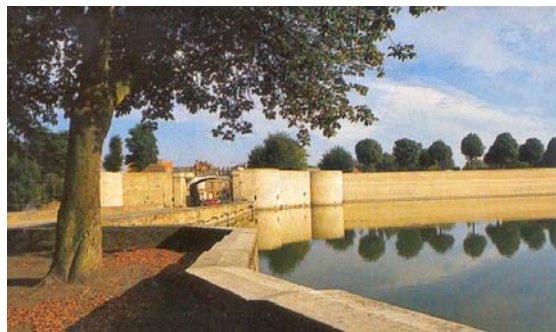
Eerst waren de vestingen niet meer dan een aarden wal met grachten. Later kwamen er stenen muren en torens. Nog later groeiden ze uit tot een complex geheel met bastions, versterkingen, grachten en eilanden; tot ze omvangrijker werden dan de stad die ze beschermden.

Nu groeien er bomen en struiken, wilde planten en gras op de oude wallen rondom de stad. De vestingen vormen een lint van vriendelijk, streekeigen groen. Precies die combinatie tussen de historische omgeving en het parklandschap maken van de Vestingroute een boeiende ervaring.

Wie oog heeft voor natuur ontdekt bovendien mooie diersoorten: heel wat vogels, vlinders en amfibieën vinden in en om de vestingen hun vaste stek. De typische muurplanten geven de oude muren een bijzonder cachet.

Over de hele route (waar wij slechts een gedeelte van aflopen) staan infoborden verspreid. Ze vertellen meer over de verschillende facetten van de vestingen: over hun turbulente geschiedenis, over de evolutie van de middeleeuwse stadswallen tot het Franse vestingcomplex, over de techniek van het oorlogvoeren en over de groei van de stad.

De Vestingroute is het hele jaar door voor iedereen vrij toegankelijk en is vlot berijdbaar voor rolstoelen en kinderwagens.

Ramparts Cemetery – Lille Gate

Ramparts Cemetery, Lille Gate ligt ten westen van de Rijselpoort op de vestingen. Onder de begraafplaats lagen er dugouts. De grafstenen zijn allemaal naar de Majoorgracht gericht.

Het waren Franse troepen die in oktober 1914 met de aanleg van de begraafplaats begonnen. Britse eenheden gebruikten Ramparts Cemetery met intervallen van februari 1915 tot april 1918.

Er worden 193 Commonwealthdoden herdacht, 9 daarvan zijn niet geïdentificeerd. Zij zijn afkomstig uit het Verenigd Koninkrijk (158), Canada (10), Australië (11) en Nieuw-Zeeland (14 - allen Maori's). Ramparts Cemetery is nu, naast het veel grotere Ypres Reservoir Cemetery, de enige militaire begraafplaats binnen de stadswallen.

Op 11 november 1999 werden er vier onbekende soldaten begraven die werden gevonden bij opgravingen naast de Sint-Jacobskerk. De begraafplaats is omgeven door een taxushaag, symbool voor de eeuwige liefde.

Op de begraafplaats werd ook de urne met de as van de auteur Rose Coombs begraven. Daarvoor werd hoogst uitzonderlijk toestemming gegeven, mits er op geen enkele manier op de begraafplaats zelf een aanduiding te vinden zou zijn. Het enige wat toegestaan werd was het aanbrengen onder de Rijselpoort van een bordje met "Rose Coombs Walk".

Rose Coombs (MBE) is de schrijfster van "Before Endeavours Fade", een boek dat zorgde voor een heropflakking van het oorlogstoerisme. Zij was ook jarenlang werkzaam in het Imperial War Museum. Zij overleed op 7 januari 1991 en zij liet aan de stad Ieper als legaat haar bibliotheek met boeken over de Eerste en Tweede Wereldoorlog na.

De 'Rose Coombs Memorial Walk' kan men beschouwen als een verre voorloper van de huidige Toeristische Vestingroute. Rose Coombs was een begrip in Ieper en zij wandelde destijds graag op de vestingen, die zij betrad aan de Rijselpoort. Wie er het bord daar liet plaatsen ter hare nagedachtenis is onbekend, maar het gemeentebestuur en de Dienst voor Toerisme hebben besloten het bord er te laten staan.

- 10 -

11 november 2007 – Ieper, Remembrance Day

De Kanaalsite

1914-1918

Tot aan de Tweede Slag bij Ieper (22 april – 23 mei 1915) lag deze Kanaaldijk op ongeveer 8km van de frontlijn en werd de dijk enkel gebruikt door de artillerie. Op 22 april 1915 stond de 1ste Canadese Artilleriebrigade van Luitenant-Kolonel Edward Morrison er opgesteld. Morrisons hoofdkwartier was gevestigd in een loopgraaf bovenop de dijk. Na 17 dagen van grote verliezen werden de Canadezen teruggetrokken.

West Riding

Na de Tweede Slag bij Ieper, eind mei 1915, lag de frontlijn veel dichterbij. Ten noorden, bij Boezinge, lag de Duitse frontlijn op de rechteroever van het kanaal. Hier ter hoogte van Bridge N° 4 werd de Kanaaldijk ingericht als verblijf voor eenheden die uit de frontlijn in het noordoosten van de Ieper Salient terugkwamen.

In de tweede helft van 1915 waren dat bijna uitsluitend eenheden van de 49th (West Riding) Division, een territoriale divisie uit Yorkshire. Zij bezetten de sector rechts van het kanaal, tussen Boezinge (spoorwegbrug) en Morteltje Estaminet.

In deze sector won de divisie haar eerste belangrijke onderscheidingen en doorstond ze, op 19 december 1915, een zware aanval met fosgeengas. Veel slachtoffers liggen begraven op begraafplaatsen vlakbij. De divisie verliet de sector eind december 1915 maar kwam later nog twee keer terug naar Ieper. Vandaar dat na de oorlog de kanaaldijk werd uitgekozen als standplaats voor het monument van de divisie.

Wales

De divisie die hier het langst verbleef, was de 38th (Welsh) Division, van oktober 1916 tot september 1917. Het grootste aantal graven op Essex Farm Cemetery (179) behoort toe aan leden van deze divisie.

Grens

Na 31 juli 1917 schoof het front opnieuw op en werd het rustiger aan de kanaaloever. Het kanaal bleef niettemin een psychologische grens: aan deze zijde was er leven en hoop, aan de overzijde de Salient, en dus de dood.

"Er was geen hoop meer voor wie het kanaal over trok," vertelde een officier van het Tank Corps. "Je kon het niet begrijpen dat die paar hogere officieren die verstand hadden, dit zomaar lieten gebeuren. Hoe verder je ging, hoe sterker de vreselijke stank van de dood werd. Het was één desolate, vreselijke verwoesting. Ik weende toen ik de Salient binnentrok."

Die situatie verbeterde niet toen met het Duitse lenteoffensief van 1918 de Salient kleiner dan ooit werd.

Essex Farm Cemetery

Bijna halweg de weg van Ieper naar Boezinge stond een boerderij met de naam Essex Farm. Op deze plaats lag de Britse frontlijn meerdere kilometers ten oosten van het kanaal en vormde een stuk van de Ieperboog.

Het veld ten zuiden van de boerderij werd als verbandplaats (*dressing station*) gebruikt van april 1915 tot augustus 1917. De bijzettingen werden min of meer willekeurig verricht, zonder een vast plan. Daardoor zijn de meeste doden van de divisies door mekaar begraven. Uitzondering daarop vormen de 49th (West Riding) Division die haar doden van 1915 in Plot I begroef en de 38th (Welsh) Division die in het najaar 1916 Plot III gebruikte.

Op Essex Farm Cemetery zijn 1.199 militairen begraven, 19 onder hen worden herdacht op speciale grafstenen (*believed to be buried in this cemetery*) en 102 lichamen konden niet meer geïdentificeerd worden.

De eerste graven dateren van tijdens de Tweede Slag bij Ieper (22 april 1915 – 25 mei 1915), maar daarvan zijn nu slechts 7 Canadese graven over.

Naast die van de 49ste West Riding Division zijn er veel graven van de 38th (Welsh) Division (179, uit 1916 en 1917), de Guards Division (105 uit 1916) en de 14th (Light) Division (68 uit 1915 en 1916).

Het monument voor de 49th Division staat vlak achter de begraafplaats op de kanaalberm. Op het ogenblik van de inhuldiging van het gedenkteken voor de 49ste divisie, op 22 juni 1924, door Sir Edward M. Perceval, de generaal die de divisie had aangevoerd van juli 1915 tot oktober 1917, was de begraafplaats nog niet afgewerkt.

De keuze om het West Riding Memorial vlakbij de begraafplaats op de Kanaaldijk te plaatsen, zorgde wellicht voor de aanzienlijke vertraging. Architect Reginald Blomfield (die ook de Menenpoort ontwierp) bereikte in maart 1923 een akkoord om de obelisk pal op de as van de Stone of Remembrance te plaatsen.

De begraafplaats zelf werd pas in 1925 afgewerkt.

Leeftijd: 15 jaar.

Valentine Joe Strudwick

De Slag bij de Somme vond plaats in 1915 in het noorden van Frankrijk. In de buurt van Ieper vonden in die periode geen belangrijke offensieven plaats. De dagdagelijkse routine aan het front ging verder en zorgde voor steeds meer slachtoffers. Tientallen soldaten uit beide kampen werden iedere dag opnieuw gedood of gewond.

Veel eenheden trokken in 1915 door Boezinge op weg naar het front. Zo ook de eerste lichte oorlogsvrijwilligers, mannen van Lord Kitcheners leger, de 14de (Light) Division. Onder hen waren veel jonge soldaten, zoals Valentine Joe Strudwick van de Rifle Brigade.

Rifleman Valentine Joe Strudwick, no. 5750, 8ste bataljon van de Rifle Brigade, was slechts 15 toen hij stierf op 14 januari 1916. Hij is één van de jongste Britse slachtoffers van de Grote Oorlog.

Deze kind-soldaat was de zoon van Louisa Strudwick die woonde in 70, Orchard Road, Dorking, Surrey. Valentine Joe Strudwick is geboren in Dorking, woonde in Croydon en schreef zich in in Lambeth (Surrey).

Zijn laatste rustplaats is in Plot I, Rij U, graf 8.

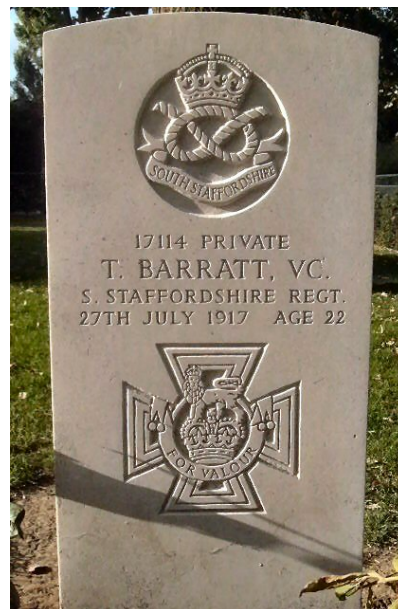
Het Victoria Cross.

Private Thomas Barratt

Soldaat (Private 17114) Thomas Barratt, 7de bataljon South Staffordshire Regiment, gesneuveld op 27 juli 1917, 22 jaar oud. Zoon van James en Sarah Ann Barratt. Is begraven op Essex Farm Cemetery Plot I. Rij Z. graf 8.

Het Victoria Cross werd hem postuum toegekend voor volgende heldendaden (vertaling uit "The London Gazette"):

"Voor uiterst schitterende blijken van dapperheid. Als verkenner van een patrouille, vorderde hij uiterst dapper en met overtuiging in de richting van de vijandelijke linies, ondanks de voortdurende beschieting door scherpshutters in de nabije omgeving. Hij besloep deze scherpshutters en doodde ze. Wanneer, tijdens de daaropvolgende terugtocht, werd vastgesteld dat een groep vijanden hen trachtte de pas af te snijden, meldde Private Barratt zich als vrijwilliger om de terugtocht te dekken; waarin hij ook slaagde. Zijn welgericht schieten kostte de vijand vele slachtoffers en hield zijn opmars slagen. Gedurende de hele actie bevond hij zich onder voortdurend en hevig machinegeweer- en geweervuur; een groots voorbeeld van kalmte en adembenemende vermetelheid. Na veilig de eigen linies te hebben bereikt, werd deze zeer moedige soldaat gedood door een artilleriegranaat."

Het Victoria Cross is de hoogste Britse militaire onderscheiding. Het kruis wordt uitgereikt voor betoonde moed in het zicht van de vijand.

Historici hebben geschat dat slechts ongeveer 1 op de 10 heldendaden die voor het VC in aanmerking zouden komen door de betrokkene wordt overleefd. Een laureaat mag de letters 'VC' achter zijn naam zetten.

De onderscheiding werd in 1856 ingesteld door Koningin Victoria en is sindsdien 1.355 maal uitgereikt, waarvan slechts 13 maal sinds de Tweede Wereldoorlog.

Het kruis wordt slechts zelden uitgereikt; op 18 maart 2005 ontving een soldaat, Johnson Beharry, het voor het herhaaldelijk onder vijandelijk vuur redden van een aantal collega's tijdens de oorlog in Irak, waarbij hij de tweede maal zelf ernstig gewond raakte aan het hoofd.

De twee keer daarvoor betrof het postuum toegekende medailles tijdens de Falklandoorlog; de laatste maal dat een ontvanger het kruis daarvoor levend in handen kreeg was in 1965.

De kruisen worden nog steeds gemaakt van het geschutbrons van twee chinese kanonnen die naar men zegt in de Krimoorlog waren buitgemaakt op de Russen bij Sebastopol.

Tijdens de Eerste Wereldoorlog werd het Victoria Cross in twee gevallen zelfs voor een tweede keer toegekend aan twee Britse officieren van de geneeskundige troepen: luitenant-kolonel Arthur Martin-Leake en kapitein Noel Godfrey Chavasse.

De 49ste (West Riding) divisie

De hardstenen obelisk boven op de kanaaldijk is opgericht als nagedachtenis van de doden van de 49ste (West Riding) Division, een territoriale divisie waarvan nagenoeg alle eenheden afkomstig waren uit Yorkshire. Het graafschap Yorkshire bestaat uit drie 'Ridings': North, West en East; met daarbij nog de stad York zelf. 'Riding' heeft dus niets te maken met 'rijdend', 'bereden', 'te paard' of 'gemotoriseerd', maar is een louter geografische aanduiding.

Aan het einde van de oorlog betreurde de 49ste Divisie meer dan 9.500 doden, waarvan er ruim 1.000 vielen tijdens hun eerste periode bij Ieper, tussen 7 juli en 31 december 1915. 67 onder hen liggen begraven op Essex Farm Cemetery.

De obelisk, 19 meter hoog met een doorsnede van 92 centimeter in het vierkant, werd op 22 juni 1924 onthuld door Sir Edward M. Perceval, de generaal die de divisie had aangevoerd van juli 1915 tot oktober 1917. Het monument is uitgevoerd in hardsteen uit Ecausines.

De 49ste (West Riding) Divisie was een 'Territorial Force'. In 1908 vonden in Groot-Brittannië belangrijke hervormingen van het leger plaats, waarbij lokale vrijwilligers ondergebracht werden in Territoriale Eenheden.

In organisatie, uitrusting, opleiding en training volgden deze eenheden het model van het reguliere leger. Omdat deze TF samengesteld waren uit vrijwilligers die slechts op parttime basis konden oefenen, kregen zij de bijnaam 'Saturday Night Soldiers'; ze werden ook minder smalend 'Terriers' genoemd.

Wie zich aanmeldde voor de TF, verbond zich er toe om twee avonden per week te trainen. De manschappen werden gerekruteerd uit alle lagen van de bevolking. Zij namen ook deel aan een jaarlijks bivak, wat voor velen een unieke gelegenheid was om andere delen van hun land te bezoeken.

Deze soldaten waren niet verplicht om overzee te dienen, alhoewel de meesten wel instemden als het hen gevraagd werd. Bij het uitbreken van de oorlog tekenden veel manschappen voor dienst op het continent. Ze werden eerst op bataljonsgrootte verscheept naar Vlaanderen en Frankrijk, later werden ze in volledige divisies overgebracht.

De bestaande twijfel over hun gevechtswaarde werd al meteen weggenomen. Veel TF-eenheden verwierven al snel een ijzersterke reputatie aan het westelijk front.

John McCrae

John McCrae was 41 jaar oud toen de eerste wereldoorlog uitbrak. Hij had tot 1904 dienst gedaan bij het leger waar hij een opleiding bij de artillerie kreeg en het uiteindelijk bracht tot de rang van majoor. De volgende tien jaar wijdde hij zich aan zijn medische loopbaan in het burgerleven en aan het onderwijzen van jonge artsen.

Op 9 september 1914, door het uitbreken van de oorlog, keerde John McCrae terug in de actieve dienst. Hij kwam terecht bij de 1ste Brigade van de Canadian Field Artillery. Wegens zijn leeftijd en zijn tekort aan recente artillerie-ervaring, werd hij aangesteld tot brigadechirurg met de rang van majoor. Hiermee was hij tweede in bevel in de brigade. In het begin was zijn eenheid betrokken bij de vastgelopen loopgravenoorlog. McCrae leidde de zorg over de gewonden en had nu en dan ook het bevel over de kanonnières. Op 17 april 1915 promoveerde hij tot luitenant-kolonel.

Op 22 april, na de Duitse chloorgasaanval, werd zijn eenheid tot de strijd opgeroepen. In de westelijke oever van het kanaal richtte hij een eerstehulp post in. De intensiteit van de gevechten en het grote aantal gewonden waren toestanden die hij nog nooit had meegemaakt. In een brief aan zijn moeder beschreef John zijn verbandplaats: *"Ik had een vierkante ruimte, 8 bij 9 meter, gegraven in de flank van de helling, bedekt met lappen stof om de regen buiten te houden, en kleine zandzakken achteraan om te verhinderen dat granaatscherven zouden binnendringen. Wat stro op de vloer maakte het geheel af. Elke plaats langs de oever was min of meer gelijk, allemaal eekhoornholen."* De huidige betonnen schuilplaatsen zijn van latere datum.

Artsen aan het front werkten dikwijls vele uren aan één stuk. De vloer van de verbandplaats was vaak glibberig door de modder en de aarde kroop tussen de planken die de wanden versterkten. Wonden moesten verbonden worden in het schemerlicht van kaarsen of kerosinelampen. Verbanden konden in zulke omstandigheden niet schoon gehouden worden en dikwijls was er ook een tekort aan geneesmiddelen.

Op zondag 2 mei werd een goede vriend van McCrae, luitenant Alexis Helmer, gedood door een granaat. Toen het vuren ophield, gingen enkele mannen een graf delven op de begraafplaats Essex Farm. Tijdens de begrafenis in het duister citeerde een diep ontroerde McCrae enkele gebeden.

Een ordonnansofficier, een zekere Allison, beweert dat hij de volgende dag persoonlijk zag hoe McCrae zijn gedicht schreef, terwijl hij achterop een ziekenwagen op de treeplank zat en naar het graf van Helmer staarde.

Op 9 mei werd de Eerste Brigade van de Canadese Veldartillerie teruggetrokken van de linie. John McCrae kon nu én als strijder én als medisch officier op de oorlog terugblikken. In juni kreeg hij het bevel om de artillerie te verlaten en zich te voegen bij het Canadian Army Medical Corps. Hij werd hoofdarts in het Canadese hospitaal in Boulogne-sur-Mer.

Op 28 januari 1918 stierf McCrae aan long- en hersenvliesontsteking, wellicht de gevolgen van ontberingen en uitputting. Hij werd met volle militaire eer begraven te Wimereux, nabij Boulogne-sur-Mer in Frankrijk.

Zijn ontroerend gedicht was een sterke aanmoediging voor de geallieerden en heeft van de klaproos in de Vlaamse velden een blijvend symbool gemaakt van zelfopoffering in oorlogstijd.

In Flanders Fields

In Flanders Fields the poppies blow
Between the crosses, row on row,
That mark our place; and in the sky
The larks, still bravely singing, fly
Scarce heard amid the guns below

We are the Dead. Short days ago
We lived, felt dawn, saw sunset glow,
Loved, and were loved, and now we lie
In Flanders Fields

Take up our quarrel with the foe:
To you from failing hands we throw
The torch; be yours to hold it high.
If ye break faith with us who die
We shall not sleep, though poppies grow
In Flanders Fields

John McCrae

Op Vlaanderens Velden

Klaprozen bloeien op Vlaanderens velden,
tussen de kruisen, rij aan rij,
van ons die liggen, zij aan zij.
De zang van koene leeuweriken in de lucht,
schier onhoorbaar door het krijgsgerucht.

Wij zijn de Doden. Gisteren nog
zagen wij dageraad en deemstering,
beminden en werden bemind,
en liggen nu in Vlaanderens velden.

Bekamp de vijand met nieuwe moed
en grijp de toorts waarvoor wij streden;
Verzaak niet aan ons die leden
en aan het offer der gevelden,
waarvoor klaprozen bloeien
op Vlaanderens velden.

John McCrae

Grafsteen van luitenant-kolonel John McCrae in Wimereux (Frankrijk)

De Verwoeste Gewesten

De heilige grond van Ieper

Vóór de oorlog was Ieper met zijn 18.000 inwoners de belangrijkste stad van de Westhoek. Tijdens de oorlog trokken alle inwoners weg naar veiliger oorden, al dan niet gedwongen. Na de oorlog wilden de Britten het kapotgeschoten Ieper als ruïne bewaren, want voor hen was Ieper hét symbool van hun inzet op het westelijk front.

Op de puinen in het stadscentrum kwam alvast een bord met de boodschap: *"Dit is heilige grond. Geen enkele steen van dit gebouw mag weggenomen worden. Dit is erfgoed van alle beschaafde volkeren."*

Maar het stadsbestuur en de inwoners wilden Ieper liever heropbouwen zoals het vroeger was. Zelfs een voorstel om de "zone van stilte" te beperken tot het hart van de stad (de Sint-Maartenskerk, de Lakenhallen en het Belfort), haalde het niet. Uiteindelijk kozen de Britten voor de bouw van een nieuw monument: de Menenpoort.

De puinen van Diksmuide

Het eeuwenoude stadje Diksmuide met zijn 4.000 inwoners was vóór de oorlog vermaard om zijn Sint-Niklaaskerk, zijn markt en zijn boter. Na de oorlog was het tot één grote puinhoop herleid. Op de foto loopt een man voorbij het stadhuis – of wat ervan restte.

Inwoners die terugkeerden, hadden de grootste moeite om de plaats te vinden waar ooit hun huis gestaan had. Van het lieflijke stadje hadden de Duitsers een versterkt fort gemaakt. Alle ruïnes waren met beton verstevigd, alle kelders waren tot veilige schuilplaatsen verbouwd.

Vooraleer men de stad kon heropbouwen, moest men dus niet alleen het bovengrondse puin ruimen, maar ook de ondergrond aanpakken. Uit de puinen haalde men 16 miljoen m³ baksteen, 35.000m³ beton, 6.000m³ brandhout, 3.000 ton ijzer en schroot en 500 ton granaten en ander springtuig.

Flaneren tussen kanonnen in Oostende

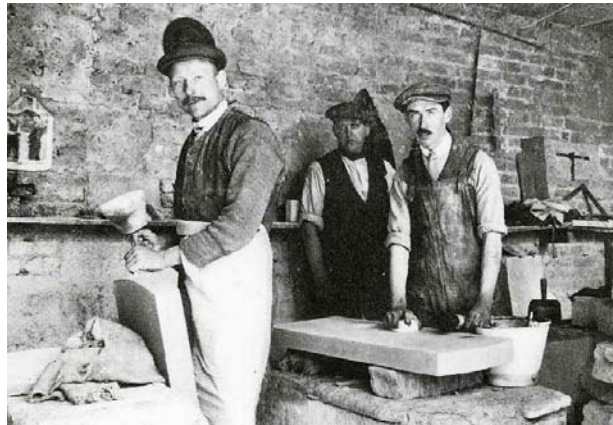

Oostende, de "koningin der badsteden", kwam zwaar gehavend uit de oorlog. De beschietingen hadden veel schade aangericht, de haven was nagenoeg onbruikbaar, de dijk stond vol verdedigingswerken en hindernissen. Van de luxe in de hotels schoot weinig over. Het toerisme moest zo goed als van nul herbeginnen. Op de foto tonen een paar flanerende dames weinig belangstelling voor de kanonnen die, wellicht als toeristische attractie, net voor het Royal Palace Hotel opgesteld staan.

Stille getuigen

"Zijn er wel betere pleitbezorgers van de vrede op aarde dan deze ontelbare massa van stille getuigen over de wreedheid van de oorlog?" vroeg de Britse koning George V zich af, nadat hij in de lente van 1922 een pelgrimstocht langs de Britse oorlogsbegraafplaatsen in Frankrijk en België gemaakt had.

De Britse overheid besliste de lijken van haar oorlogsdoden niet naar huis over te brengen, maar op passende wijze te begraven in de nabijheid van de plaats waar ze omgekomen waren.

Met deze taak werd vanaf 17 mei 1917 de *Imperial War Graves Commission* belast. Twintig jaar later telde de inventaris voor België alleen 437 begraafplaatsen waar 240.000 doden rustten. Slechts voor 92.000 graven was de naam bekend. Op elk graf kwam een eenvoudige witte steen. De aanmaak gebeurde onder meer in Ieper.

Op de foto is de man links de bovenrand van een steen aan het bijkappen met een houten hamer, de man rechts schuurt de oppervlakte van een grafsteen glad.

Twee dames van de WAAC (*Womens Auxiliary Army Corps*) brengen kransen aan op een Britse militaire begraafplaats in Abbeville, Frankrijk. De foto werd genomen op 9 februari 1918.

In Abbeville, achter het front, waren drie Britse militaire hospitalen. Er was dus nood aan een begraafplaats. In totaal vonden meer dan 2.500 Britse oorlogsslachtoffers hier hun laatste rustplaats.

De andere kant...

De Duitse monumenten in West-Vlaanderen uit de Eerste Wereldoorlog zijn somber, onopvallend in het landschap aanwezig en gering in aantal: er resten slechts vier Duitse militaire begraafplaatsen.

Op het einde van de Eerste Wereldoorlog waren er in 678 Belgische gemeenten begraafplaatsen van Duitse gesneuvelde soldaten. In 1925 werd tussen België en Duitsland een verdrag gesloten, waarbij de aanleg en het onderhoud van deze begraafplaatsen geregeld werd. Op wens van de Belgische regering en om redenen van ruimtelijke ordening, werd het aantal Duitse begraafplaatsen sterk verminderd. Er bleven nog slechts 128 begraafplaatsen over.

Na de Tweede Wereldoorlog, op 28 mei 1954, werd een nieuwe overeenkomst gesloten tussen België en de Duitse Bondsrepubliek. Het document werd trouwens opgesteld in twee talen: het Duits en het Frans...

In uitvoering van dit verdrag werden tussen 1956 en 1958 de Duitse gesneuvelden van op de 128 bestaande begraafplaatsen overgebracht naar drie grote, reeds bestaande Duitse soldatenkerkhoven: Langemark (44.304), Menen (47.864) en Vladslo (25.644). De begraafplaats in Hoogdele (8.247) bleef onveranderd.

Op die resterende vier begraafplaatsen in West-Vlaanderen rusten in totaal meer dan 126.000 Duitse gesneuvelden uit de Eerste Wereldoorlog. Ook op veel Britse militaire begraafplaatsen rusten Duitse gesneuvelden.

Alle gesneuvelden, van wie de identiteit bekend was op het ogenblik van de herschikking van de begraafplaatsen, kregen een eigen graf. Alle onbekende gesneuvelden werden bijgezet in het gemeenschappelijke graf (*Kameradengraf*) op de begraafplaats van Langemark. De graven op de Vlaamse begraafplaatsen hebben een platte grafsteen, waarop soms tot 20 namen, rang en datum van overlijden vermeld worden.

De uiteindelijke voltooiing van de begraafplaatsen door de Duitse 'Volksbund Deutsche Kriegsgräberfürsorge e.V.' gebeurde van 1970 tot 1972.

Alle Duitse gesneuvelden uit de Tweede Wereldoorlog werden in Lommel en Recogne bijgezet. In België zijn circa 181.000 Duitse oorlogsgraven (135.000 uit de Eerste en 46.000 uit de Tweede Wereldoorlog) op 19 aparte begraafplaatsen.

Volksbund
Deutsche
Kriegsgräberfürsorge
e.V.

Duitse Begraafplaatsen in West-Vlaanderen

Hoogede met het paviljoen van de Wereldtentoonstelling in Parijs, 1937.

Langemark – Studentenfriedhof met de beeldengroep van Paul Krieger.

Menen – Wald, de grootste Duitse militaire begraafplaats in België.

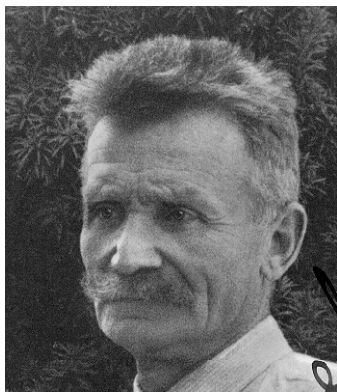

Vladslo – Praetbos, met het 'treurende ouderpaar' van Käthe Kollwitz.

25 december 1914

Nu het dag wordt, ligt heel de streek in 't wit. De mist is gevroren en over de velden, op bomen en struiken kleeft de ijzel en alles schijnt herschapen in louter kristal. De lucht blijft zwaar grijs. Het is een eigenaardig passend vertoog voor Kerstdag, iets om kinderen, die 't visioen van de kerstboom nog in de ogen hebben, in verrukking te brengen.

Verleden jaar, op deze dag, was het huis hier vol blij getater en gejuich; de kinderen jubelden rond hun kribbetje van Bethlehem en keken vol bewondering op de kleurige lichtjes als op een ding uit de hemel. Dees jaar blijft het kribbetje opgeborgen en ik durf er niet aan denken het te voorschijn te halen.

't Is eenzaam op het land en geen levend wezen te zien over de uitgestrekte steppen van Vlaanderen. Het kanon broemt maar door met zware slagen, als wilde 't verkondigen dat er strijd is op de wereld, zelfs vandaag, als er over heel de mensheid vrede wordt afgesmeekt.

In Frankrijk zowel als in Duitsland, zal men op deze dag dezelfde God dezelfde gunst vragen, te weten dat hij de vrede op de wereld zou zenden... en niemand schijnt daarbij te denken hoe ongerijmd het is aan God te vragen om verlost te worden van een ramp die men zichzelf heeft aangedaan.

En toch is het zo goed te begrijpen dat mensen die in nood zijn, zich wenden tot het opperste wezen om tussenkomst in de onafzienbare ellenden waarmede ze overstroomd zijn en dat zelfs het ongerijmd van de vraag hen niet weerhoudt.

Stijn Streuvels (1871 - 1969), 'In Oorlogstijd'

*They shall grow not old as we that are left grow old,
Age shall not weary them, nor the years condemn.
At the going down of the sun and in the morning,
We will remember them.*

Laurence Binyon

(Engels dichter, kunstenaar en geleerde, 1869-1943)

- 23 -

11 november 2007 – Jeper, Remembrance Day

De Sint-Maartens­kathedraal

De kerk van het Sint-Maartens­klooster werd opgetrokken tussen 1230 en 1370. Daarvoor stond hier een Romaanse kerk, waarschijnlijk uit de 10de of 11de eeuw. De rijkdom van de stad in de 13de eeuw zorgde voor welvaart en een grote bloei, ook van de kerkelijke architectuur. De bouw van de Sint-Maartenskerk en de bouw van de Lakenhalle rond 1250 moeten ongeveer gelijktijdig gezien worden.

In 1559 werd het bisdom Ieper opgericht door Paus Paulus IV. Het concordaat van Pius VII met Napoleon in 1801 betekende het einde van het 240-jarig bestaan van het bisdom. De bekendste bisschop was ongetwijfeld Cornelius Jansenius, stichter van het Jansenisme, en in deze kathedraal begraven.

Na de verwoesting tijdens de Grote Oorlog werd de kerk op haar 13de eeuwse fundamenteën in haar huidige vorm heropgebouwd. Het nieuwe gebouw is een bijna exacte reconstructie van het vroegere gotische gebouw. Dit is te danken aan de architect Jules Coomans, die vóór de Eerste Wereldoorlog restauraties uitvoerde aan deze kerk en aan de Lakenhalle, en daardoor over de plannen beschikte. Zo kon hij na 1918 de heropbouw starten.

In de kathedraal zijn verschillende gedenktekens aangebracht ter nagedachtenis van de gesneuvelden. Er zijn Franse en Britse gedenksteden en boven het zuidelijke portaal is er een groot kleurrijk brandraam ter ere van Koning Albert I.

Vooraan in de kathedraal ligt de grafsteen voor Robrecht van Bethune, de "Leeuw van Vlaanderen", ook wel Robrecht III van Vlaanderen of Robrecht van Dampierre genoemd.

In de zuidelijke zijkapel staat het altaar met het mirakelbeeld van Onze-Lieve-Vrouw van Thuyne, de patrones van Ieper. In 1383 werd Ieper belegerd door de Engelsen en de Gentenaars. De Ieperlingen baden tot Onze-Lieve-Vrouw van Thuyne (thuyn=omwalling). Wanneer de hongersnood hen dreigde fataal te worden, werd het beleg plots afgebroken.

De Ieperlingen dankten Onze-Lieve-Vrouw van Thuyne voor dit wonder, maar wellicht mochten ze ook "dank u" zeggen aan het grote Franse leger dat vanuit Atrecht aan het optrekken was...

De Lakenhalle en het Belfort

De Ieperse Lakenhalle is Europa's grootste burgerlijke gebouw in gotische stijl. De oorspronkelijke halle werd gebouwd tussen 1200 en 1304, het belfort is 70 meter hoog.

De lakenhalle werd tijdens de Eerste Wereldoorlog volledig vernield. De restauratie werd voltooid in 1967. De architecten, waaronder Jules Coomans, opteerden voor een getrouwe reconstructie van de vooroorlogse toestand, waarbij weliswaar van moderne materialen gebruik werd gemaakt. Onderaan zijn de originele stenen nog zichtbaar, dit zijn de grootste.

De lakenhallen werden vroeger gebruikt als verhandelingsplaats van laken, in elke deuropening onderaan het belfort werd het laken verkocht. Ieper was zeer beroemd in de middeleeuwen vanwege de goede kwaliteit van het laken. Na Gent en Brugge was Ieper toen de derde belangrijkste stad van Vlaanderen.

Tegenwoordig is de Lakenhalle een door de UNESCO beschermd monument. In de hallen is ook het 'In Flanders Fields' museum gevestigd.

De Kattenstoet

De geschiedenis van het Ieperse kattenfeest is een mengeling van waarheid en fantasie, historische feiten en legenden. In de kronieken is sprake van het werpen van levende katten, eerst van het kasteel in de *Meersch*, later van de Sint-Maartenskerk en sedert het kattenfeest van 1476 uit de belforttoren.

In 1938 werden, onder impuls van toenmalig burgemeester Jan Vanderghote, opnieuw zwarte katjes van de belforttoren gegooid. Ditmaal waren het echter fluwelen katjes. Albert Dehem werd in 1954 burgemeester. Hij droomde ervan om het kattenwerpen en de kleine stoet tot een grote stoet om te toveren.

Burgemeester Dehem schaarde een aantal enthousiastelingen rond zich en op 6 maart 1955 trok een grootse stoet met 1.500 figuranten in prachtige kostuums en met indrukwekkende praalwagens door de stad. De Kattenstoet werd een ideale hefboom om Ieper opnieuw op de kaart te plaatsen en om aan de Ieperlingen, na het oorlogstrauma, opnieuw het "Iepers gevoel" te geven.

De Kattenstoet werd een jaarlijkse traditie met vele hoogtepunten. Omwille van de Expo in 1958 verhuisde de stoet naar de tweede zondag van mei, zodat het evenement elk jaar samenviel met Moederdag. In 1985 ging er géén stoet uit, omdat de voorbereiding van het pausbezoek te veel tijd en energie opslopte. De stoet van 1991 was de laatste van de jaarlijkse en de eerste van de driejaarlijkse edities.

Saint-George Memorial Church

Veldmaarschalk Sir John French wou na de wapenstilstand een Britse herinneringskerk in Ieper laten bouwen. De stad Ieper schonk hem grond op de hoek van de Elverdingestraat en het Vandepeereboomplein en de nodige vergunningen.

Op 24 juli 1927, enkele minuten na de inauguratie van de Menenpoort, legde Maarschalk Plumer de eerste steen. De kerk werd ingewijd op 24 maart 1929 door de Bisschop van Fulham. Op het terrein van de kerk werden ook nog een parochiehuis en een onderkomen voor pelgrims gebouwd.

Deze Anglicaanse kerk werd gebouwd naar de plannen van de Londense architect Sir Reginald Blomfield. Deze "Herinneringskerk" herbergt tal van herinneringen aan de Eerste Wereldoorlog.

Het interieur is het resultaat van talloze schenkingen van individuen en organisaties. Heel de kerk hangt vol met gedenkplaten ter ere van regimenten die in de Salient vochten en voor soldaten die er hun leven gaven. Typisch aan de kerk zijn de zogenaamde "kneelers" of "Hassocks", een project van de Friends of Saint-Georges. Op elke stoel in de kerk vindt men kniematten met de emblemen van verschillende historische regimenten op geborduurd.

Net naast de kerk ligt de ***Eton Memorial School***.

Deze school was een geschenk van het gekende Eton College aan de stad Ieper ter ere van de studenten en oud-studenten van deze school die sneuvelden aan het front nabij Ieper.

De school was bedoeld voor de kinderen van de Britse werknemers van de Commonwealth War Graves Commission.

In het begin van de Tweede Wereldoorlog sloot de school haar deuren en werd daarna nooit meer heropend.

De Koninklijke Muziekkapel van de Marine

Op 1 juli 1947 werd te Oostende de Muziekkapel van de Belgische Zeemacht officieel uit verscheidene muziekkorpsen van de landmacht opgericht. De eerste kapelmeester, Luitenant Louis Gasia, componeerde de beroemde mars van de zeemacht op folkloristische thema's zoals "Het Loze Vissertje" en "Maman les P'tits Bateaux".

Vandaag is de leiding van deze formatie, bestaande uit 77 professionele musici, toevertrouwd aan de Luitenant-ter-Zee der 1ste Klasse Peter Snellinckx.

In 1996 wordt de Zeemacht omgedoopt tot "Marine". Het jaar daarop, naar aanleiding van haar vijftigste verjaardag, wordt haar de titel "Koninklijk" toegekend. Tijdens concerttours in ondermeer Canada, Polen, Italië, Frankrijk, Duitsland en Hongarije heeft de Koninklijke Muziekkapel van de Marine ongetwijfeld muzikale sporen achtergelaten.

Met haar typisch repertoire, de inmiddels traditionele garnizoens- en galaconcerten en talrijke opnames van verplichte en andere toernooiwerken vervult deze formatie een belangrijke rol als referentie-orkest voor vele amateurblaasorkesten.

Luitenant-ter-Zee der 1ste Klasse Kapelmeester Peter Snellinckx

Peter Snellinckx werd geboren te Temse op 3 oktober 1956. Hij doorloopt de muziekacademie van Sint-Niklaas en behaalt er regeringsmedailles voor klarinet en kamermuziek. Zijn hogere muziekstudies worden bekroond met eerste prijzen in onder meer notenleer, klarinet, kamermuziek, harmonie en contrapunt.

In 1975 wordt hij laureaat van de "Pro-Civitate" wedstrijd en in hetzelfde jaar slaagt hij in het examen van militair muzikant. Zo start hij zijn loopbaan bij de "Muziekkapel van de Ardeense Jagers" te Arlon om later overgeplaatst te worden naar de "Muziekkapel van de Zeemacht".

Na een stage bij de Muziekkapel van de Gidsen slaagt hij in de proeven van kapelmeester en hij wordt in september 1988 benoemd tot onderluitenant-kapelmeester bij het Muziekkorps van de Grenadiers te Brasschaat. Bij de opheffing van dit korps wordt hij vanaf 3 juli 1989 kapelmeester van de Muziekkapel van de Belgische Zeemacht.

Als dirigent van dit orkest heeft hij tot nu toe 22 cd-opnames op zijn actief. Net zoals bij de talrijke concertprogramma's wordt hierbij steeds bijzondere aandacht besteed aan zowel Belgische composities als aan een grote diversiteit in het aangeboden repertoire. Als leraar aan de stedelijke muziekacademie van Sint-Niklaas en als lid van een houtblazerskwintet blijft hij actief als instrumentist en stelt hij regelmatig zijn ondervinding ten dienste van diverse muzikale organisaties.

In september 1998 wordt Peter Snellinckx benoemd tot Luitenant-ter-Zee der 1ste Klasse (majoor).

Herdenkingsconcert

The Great War Remembered

Een muzikale evocatie van de Eerste Wereldoorlog

Op 11 november 2007 om 16u30 organiseert de Last Post Association, sinds 1928 verantwoordelijk voor de dagelijkse Last Post plechtigheid onder de Ieperse Menenpoort, de 4de editie van het concert 'The Great War Remembered' in de kathedraal van Sint-Maarten en Sint-Niklaas.

Dit evenement keert terug naar 1914–1918 en biedt een unieke combinatie van liederen, poëzie en reflecties over de 'Grote Oorlog'.

Naast onze co-organisator, het Koninklijk Sint-Niklaasmannenkoor, nemen ook de Koninklijke Muziekkapel van de Marine, het Brugs Mannenkoor, het Holy Trinity Church Koor deel, alsook de samengestelde band van de brand- en hulpdiensten van het Verenigd Koninkrijk (Devon & Somerset, Tyne & Wear en West Yorkshire) en de bekende Ierse solovioliste Tracey Mc Rory.

De special act wordt dit jaar verzorgd door 'the Corps of Drums First Battalion, The Royal Regiment of Fusiliers'.

Het gevarieerde repertoire biedt een combinatie van liederen en muziek verbonden met de Eerste Wereldoorlog, zoals 'Mademoiselle from Armentieres', 'It's a long way to Tipperary', een drum routine, een vioolsolo, doedelzakken en drums en het voorlezen van brieven uit de Grote Oorlog.

Na 3 succesvolle edities is dit concert, met bijna 200 muzikanten en 1.200 bezoekers, uitgegroeid tot een klassieker binnen de Ieperse Wapenstilstand herdenkingen.

Grafrijmpjes

voor onze gesneuvelde jongens

Einst geh'n auch wir hinüber,
durch's große Himmelstor.
Dort sehen wir uns wieder
und singen uns're Lieder,
Mit dir mein Kamerad.

DEFENSIE
VOORRANG AAN VREDE

Ons bloed u bevrijdde van knechtenband
uw bede Ons geleide in 't Geloofde Land !

aan Passchendaele

*Qui que tu soi
Français qui passe
arrête toi et salue
donne un peu de ton cœur
à ceux qui sont morts
ici pour toi.*

Gone is the face we loved so dear
Silent the voice we loved to hear

I think of him in silence
no one may see me weep.
But deep within my heart
his memory I will keep.

Dearer to memory
than words can tell
are the thoughts of a son
we loved so well.

Inhoudstafel

Programma	1.
De Grote Oorlog	2.
De Franse militaire begraafplaats Saint-Charles de Potyze	3.
De Menenpoort	4.
The Last Post Association	6.
Het "In Flanders Fields" museum	7.
De Vestingroute	9.
Ramparts Cemetery – Lille Gate	10.
De Kanaalsite	11.
Essex Farm Cemetery	12.
Leeftijd: 15 jaar. Valentine Joe Strudwick	13.
Het Victoria Cross. Private Thomas Barratt	14.
De 49ste (West Riding) divisie	16.
John McCrae	17.
De Verwoeste Gewesten	19.
De andere kant...	21.
Duitse begraafplaatsen in West-Vlaanderen	22.
25 december 1914	23.
De Sint-Maartenskathedraal	24.
De Lakenhalle en het Belfort	25.
Saint-George Memorial Church	26.
De Koninklijke Muziekkapel van de Marine	27.
Herdenkingsconcert "The Great War Remembered"	28.
Grafrijmpjes voor onze gesneuvelde jongens	29.
Inhoudstafel	30.

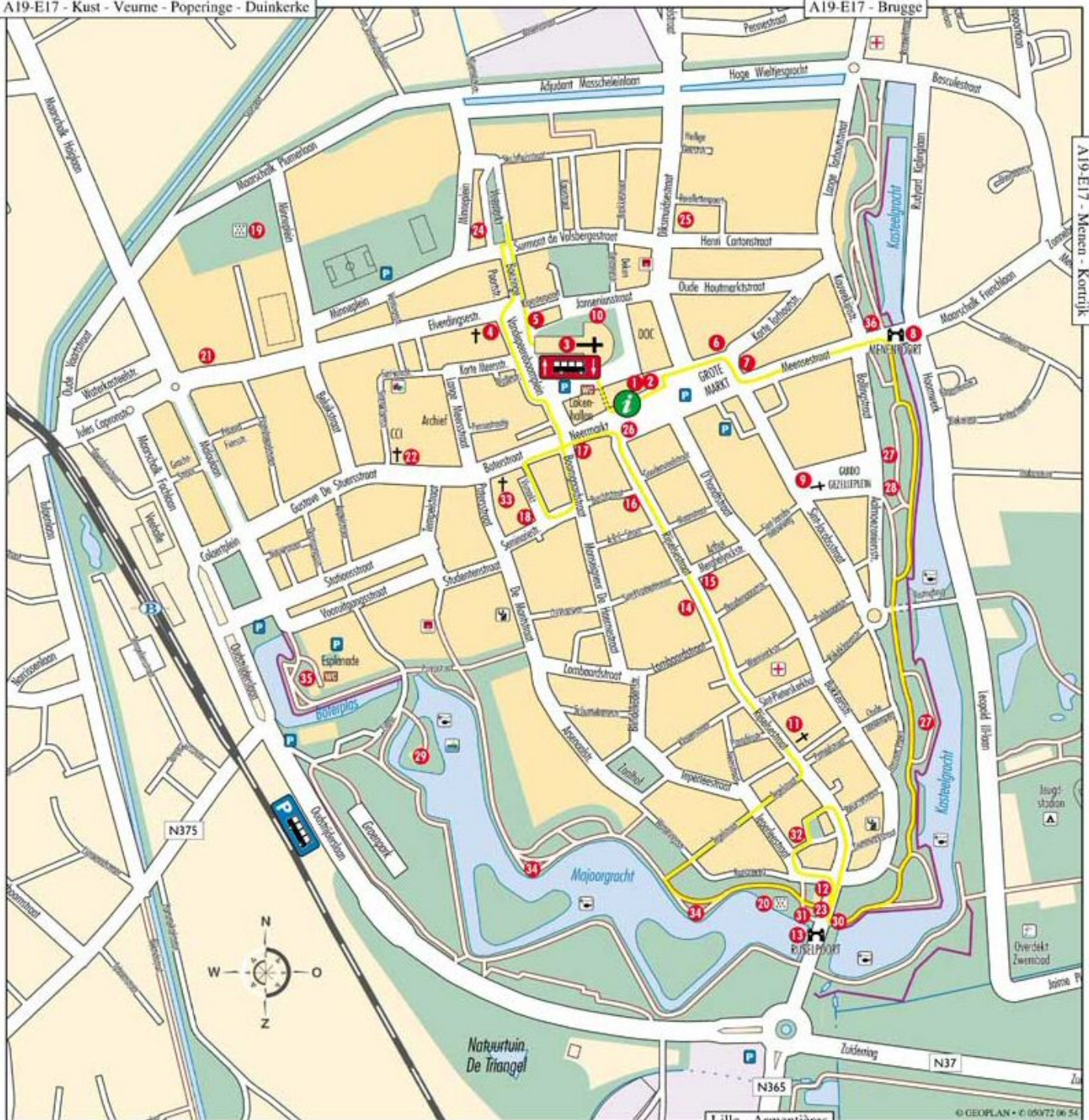

Ieper • Ypres • Ypern : Stadsplan • Plan de Ville • City Map • Stadtplan

A19-E17 - Kust - Veurne - Poperinge - Duinkerke

A19-E17 - Brugge

A19-E17 - Meneu - Kortrijk

BEZIENSWAARDIGHEDEN

1 Lakenhallen - Belfort - Toerisme In Flanders Fields Museum	12 Houten gevel	25 Huis Biebuyck
2 Stadhuis	13 Rijselpoort	26 Miniatuur Lakenhallen (1/100)
3 Sint-Maartenskerk	14 Het Steen	27 Kazematten
4 St. George's Memorial Church	15 Merghelynckmuseum	28 Ijskelder
5 Kloosterpoort - Stadsschouwburg	16 Godshuis Belle Museum	29 't Eilandje
6 Kasselrijgebouw	17 Vleeshuis	30 Poortwachtershuis
7 Gerechtshof	18 Oude Vismarkt	31 Saskamer
8 Menenpoort	19 Ypres Reservoir Cemetery	32 Stedelijk Museum
9 Sint-Jacobskerk	20 Ramparts Cemetery	33 Karmelietenkerk
10 Munster War Memorial	21 Commonwealth War Graves Commission	34 Bourgondische torens
11 Sint-Pieterskerk	22 Sint-Niklaaskerk - Onderwijsmuseum	35 Kruitmagazijn
	23 Ramparts War Museum	36 Australische gedenkplaat
	24 Gildenhuizen	

© GEOPLAN • © 09/72 06 54